

tionsaand, som havde Skylden: disse Plantageejere vilde i kort Tid tjene mange Penge, naar de ikke kunde det, klemte de paa Statskassen og Regeringen, og Regeringen begik saa den Dumhed at lade dem faa Pengene uden Grund. Der er heller ikke nogen Grund til i Dag at støtte dem. Forholdene skulle blot ordnes, der skal indføres en Værdiskat paa Jorden, som gør, at det bliver den dygtige Mand, som faar Fordelen, og ikke den Mand, som lader alt ligge hen og forsømmes. Ogsaa her i Danmark har Staten jo mange Plantager, som drives aldeles uforsvarlig slet. Endelig er der jo derovre et Fællessukkerkogereri, som ikke benyttes, skønt det ligger paa Øen, og der bor Farmere og Plantageejere lige ved Siden af. Det benyttes ikke, fordi det drives ufornuftig, saa at det kan betale sig bedre for dem at presse Sukkeret paa deres gamle Møller. Deres Sukkerfabrikker skulle omdannes til Andels-sukkerfabrikker efter vort Andelssystem herhjemme, saa vil man faa at se, at det kan betale sig at faa Sukkeret presset paa Sukkerfabrikkerne. Endvidere skulde de skride til at udstykke nogle af Plantagerne til de indfødte. Man har gjort Smaaforsøg i den Retning, og det turde være, at Danmark maaske kunde komme til der at gaa i Spidsen for andre Lande med en Kulturudvikling, som kunde have store og vidtrækkende Følger, thi det har vist sig, at, hvor man lader de sorte faa eget Hus og Hjem, blive de helt andre Mennesker, saa befitte de sig ligesom vore egne Husmænd paa at skabe forøgede Værdier. Det har vist sig, at de af hver Acre Land kunne skabe større Mængder Sukker, end det sker paa de fleste store Plantager, de faa Interesse for Hønsævl og den Slags Ting, saa at de efterhaanden blive nyttige Borgere. Det var en skønnere Tanke, om de paa den Maade lidt efter lidt kunde omdannes til civiliserede Mennesker i Stedet for at de, som nogle Overmennesker tro, skulde være en Race, som efterhaanden skal dø, medens det kun skulde være os hvide, som skulle leve og beherske Verden. Jeg maa minde om, at Tyskland har to Kolonier, som drives efter forskellige Principper. Det har en Koloni i Afrika, som bliver drevet efter det gamle Spekulations-system, hvor Folk, som komme derovre, i kort Tid skulle tjene mange Penge, og det har til Følge, at Tyskland til enhver Tid maa spæde til og forstrække det paagældende Kompagni med Penge. Nu have de i Kina faaet en anden Koloni, hvor man lægger et andet System til Grund, nemlig

det, at man skal svare en aarlig Jordrente af hver Skæppe, Tønde eller Kvadratalen. Derover bleve de engelske, franske og andre fremmede Kapitalister fornærmede og trak sig tilbage. Desuagtet holdt Guvernøren fast ved sin Ide og har ført den sejrrig igennem, saaledes at der nu er en opblomstrende Koloni, som ikke behøver at kræve Penge af Møderlandet, men tværtimod har Penge til at fremme Skolevæsenet og den Slags Ting. Da det rygtedes i Tyskland, blev der forfattet en Bogen derom, som skulde omdeles i den tyske Rigsdag, men det blev forhindret, det kunde let føre til Forandring af det gamle System. Det vilde de tyske Rigsdagsmænd imidlertid ikke finde sig i; de fik Bogen omdelt og læste den, og det havde til Følge, at Guvernøren i Afrika blev afskediget, og man var enig om, at det gamle System ikke burde følges længere. Jeg nævner kun dette for at sige, at man ikke skal sælge de danske Besiddelser, fordi de ikke kunne betale sig, de ere blevne drevne galt, og det maa der kunne raades Bød paa. Det ny System skulde jo netop føre til, at meget af det, som er gjort galt, nu skulde gøres godt, og naar vi ellers ønske den danske Nation udvidet og Flaget kendt, skal man ikke begynde med at afstaa Besiddelser, thi de Talemaader, der anføres derfor, ere absolut ubegrundede. Man kunde maaske sige, at vi kunde faa nogle Penge derfor. Ja, jeg ved for øvrigt ikke, om der er budt noget endnu, og jeg skal heller ikke dvæle derved, det er vel ikke værd at tale om det her. Men jeg synes ikke, det er meget af et dansk Spørgsmaal; skal det være noget, er det et amerikansk Spørgsmaal. Ville Amerikanerne have disse Besiddelser, kunne de naturligvis tvinge os dertil, men saa haaber jeg ogsaa, at de ville give os en ordentlig Betaling derfor, som de kunne være bekendt, men ville de ikke det, er det selvfølgelig dem, der bestemme det, og saa maa vi lide det Tab, om det skulde ske. Det ser mig ret underligt ud, om vi skulde leve af at afstaa Rettigheder. Det var efter min Mening absolut klogt, at vi i sin Tid afstod Øresundstolden som noget, der havde overlevet sin Tid og var uberettiget. Allerede i 1860 fik vi for Øsesundstolden henved 60 Mill. Kr., som gik ind i Statskassen, og ved Krigens Afslutning i 1864 fik vi af Tyskland 120 Mill. Kr. for at overtage den Del af Statsgælden, der hvilede paa Slesvig. Det var mange Penge, som vi i kort Tid fik. Vel have vi afbetalt nogle Laan, men de Penge, som da gik ind i Stats-